

БЮЛЕТЕНЬ

Т.П. ОУН (В.Б.)

Ч. 6/56/

Листопад - Грудень, 1963.

Рік XI.

VI. КОНФЕРЕНЦІЯ ЗЧ ОУН

VI. Конференція Закордонних Частин ОУН, яка недавно відбулася, розглянула роль і завдання ЗЧ ОУН на тлі положення в Україні і міжнародного становища, устійнила правовий стан в ОУН та вибрала керівні, судові і контрольні органи ЗЧ ОУН. Конференція схвалила низку постанов організаційно-кадрового, молодіжного, внутрішньо-українського, міжнародного, військового характеру, як рівнож по лінії охорони ЗЧ ОУН й української спільноти на чужині, визначаючи напрями дальшої діяльності ЗЧ ОУН у різних ділянках життя української спільноти й боротьби проти ворогів України, а теж скріплення зовнішньо-політичної діяльності.

Докладніші інформації і рішення Конференції ЗЧ ОУН будуть подані до відома членству окремим повідомленням Проводу ЗЧ ОУН так скоро, як будуть упорядковані конференційні матеріали.

----- : -----

ВІРА І ХАРАКТЕР - ОСНОВНІ ЯКОСТІ КАДРІВ

ОУН треба трактувати як протиставну силу до КПРС і її союзника НТС, який є речником своєї провідної верстви російської нації, що прагне замінити існуючу верству, ведену КПРС, а не міряти її силу і визначувати її головні зданя з точки зору відношення до українських опортуністичних груп, які не були ніколи партнерами ОУН в її боротьбі проти займанців. Розцінювати силу і успіхи ОУН треба, передусім, по результатах організованої нею боротьби в Україні, ССРСР, вільному світі і на міжнародному форумі у зіставленні зі скріпленням чи послабленням позицій ворога, зі зростом взагалі української потенції й уярмлених націй.

При такому підході і критерію вимоги до ХАРАКТЕРУ кожного члена, його ідейного політичного озброєння і самовишколу будуть безпомірно більші і кожен член бачитиме себе, свою роль, як і вимоги, ставлені до самого себе, багато суворішими. Він відчуватиме в собі роль місіонера ІНШИХ ідей від панівних навколо - у світі зматеріалізованому, згедонізованому, знецінюваному національні, ідеальні вартості. Навколо нас мусить ставатися революція ДУХОВА, наш член мусить бути агресивним пропагатором, розсадником тих революціонізуючих сточення ідей, й ініціатором ДІЇ, здійснювання ідей в чинах, не ізолюватися у своєму сточенні, але увійти зі своїми ідеями в чуже середовище, щоб змобілізувати його для наших цілей. Знайти співзвучні елементи для перетворення сучасної тут дійсності на іншу. Великий революційний рух відродження світу - єдине на потребу. Зматеріалізоване, згедонізоване сточення мусить бути змінюване не лиш нами, але й подібно відчуючими, думающими і доцінюючими подібні вартості в даному народі-господареві. Тільки таким наступом можна спричинитися до основного звороту. Та це не є питання лише теорії, але дії.

Поруч інших дій, чинні удари з нашим ворогом у різних формах почнуть отверезувати і розбуджувати співзвучні нам елементи на Заході. Не лише виховувати молоду людину в хаті, але ініціювати її агресивну постану в її оточенні, доводити до ударів з оточенням; замало вчити, треба за вивчене вловити.

Зовнішно-політична діяльність – це передусім боротьба проти протилежних нам не лише політичних, але теж означених моральних й ідеологічних цінностей, які лежать в основі політикум, проти усіх форм вияву діяльності ворога, який наступає різноманітно в війні веденій модерними способами. Це не є пуста фраза, ані песична формула, що світ сьогодні потребує не так політиків-прагматиків, але політиків-ідеологів, політиків-націй- і хрестоносців у сьогоднішній ідеологічній і термодерній добі. Сьогоднішня криза не може бути розв'язана технічними, чи й навіть лише політичними засобами, без відродження віри у велике, містичне, вічне. Без ідеології немає сьогодні політики. Ми живемо в добі, в якій повторюється фанатична девіза: "Немає Бога, є лише Бог і Магомед – Його пророк"...

З такої і в такій добі мусять виростати нові пуритани, козацькі ордени. Походом сарацинів, якими є тепер московські фанатики і їх прихильники на Заході, мусять бути протиставлені їх антиподи з такою ж сильною вірою, але в інші, правдиві цінності – хрестоносці-націоналісти. Шарль Поті писав: "Усе починається з містики і все кінчається політикою". Останнім прикладом повищого може бути держава Ізраїль. За містикою "Росії-Месії" іде політика вогню і меча, за російським кораном – російський Магомед... Криза є глибша, як мислимо, вона не коріниться в несправності техніки, вона коріниться в затраті віри у правду й у відсутності респектування суворих законів життя.

Коли Ватикан хоче аранжуватися, через Алексія, з безбожницьким режимом, коли, можливо, до християн-соціалістів ще прийдуть християни-комуністи московського варіанту, коли один з Отців Церкви пропонує ревізію постави до масонерії, мовляв, серед неї є також віруючі християни, коли світ забуває, що Церкві ліпше бути переслідуваною, як протегованою, то є дуже можливо, що за безоглядну постану проти аранжування з безбожниками націоналісти, воюючі християни, будуть наклеювані безбожниками. Але потішмося, бо Іанна Д'Арк була найперше спалена на костирі, а потім проголошена святою.

Підкреслюємо, що нам треба відродження віри, фанатичної віри, в націю й героїчне, велике і величне, вічне і непроминальне, як це є на Рідних Землях. Нам треба відродження суворої моралі революціонерів, що повинні бути ЛЮДЬМИ інших якостей, як пересічні з'їдачі хліба, людьми великої жертвенності і самопосягати. Наша Організація не може збуденіти. Вона мусять ставити великі справи. Напр., тому десять років піднята нами справа Українського Патріархату, в той час недоцінювана, критикована, сьогодні вже знаходиться на порядку Вселенського Собору.

У кризових часах треба людей не лише великої ідеї, а ще й великого характеру, відваги, віри. Наші ідеї старі, не треба їх вишукувати, але треба їх захищати. Окрім ідеологічного, політичного бою, треба пригадувати вільному світові, що без активної збройної боротьби немає перемоги, і що українські революціонери на усі форми цієї боротьби є не лише здецидовані, але і їх стосують, в ім'я добра й інтересу нації.

КОМЕНТАР ДО НАШОЇ ТАКТИКИ НА МІЖНАРОДНІХ КОНФЕРЕНЦІЯХ.

Щоб поінформувати й, головне, поінструктувати наших членів відносно тактичного ставлення нашої справи перед чинниками вільного світу, хочемо ознайомити їх з деякими засадами, стосованими нашою делегацією на міжнародних конференціях у різних країнах й континентах.

В обох договорах з АПАКЛ /Антикомуністична Ліга Народів Азії/ і ІКОК /Інтерамериканська Конфедерація Оборони Континенту/ є прийнята платформа АБН, як база співпраці, що в основі є то- жжна з політичними позиціями ОУН, більше того, з позиціями ОУН, які вона заступає у своїй власній різкій постановці, коли не виступає спільно з іншими українськими угрупованнями. Формули приймає за нашою ініціативою міжнародними конференціями, зок- рема в Азії, є різкіші і радикальніші, від загально-українських формул. Це є формули революційної ОУН, а не коаліцій. Треба при- пускати, що проведені нами резолюції в Манілі, Токіо, чи Сайгоні не підписали б деякі українські опортуністичні партії, з огляду на безкомпромісний зміст тих резолюцій.

Всупереч усім мильним прогнозам, ми стояли незмінно на ста- новищі, започатковуючи міжнародну акцію на азійському континенті, що НТС і взагалі російський чинник мусить бути політично лікві- дований з цього форуму і ніякого компромісу ми не будемо шукати, згідно не дамо собі його накинати ніким. Ми успішно відбивали мотивацію, що, мовляв, не можна елімінувати стомільйонного народу зі спільного фронту. Після восьмирічного досвіду нашої азійської акції стверджуємо, що нам вдалося політично виключити російський чинник і добитися майже кожною Конференцією АПАКЛ визнання концепції розвалу російської імперії. Окремо важливою була конференція в Токіо, де за участю Кіші вчорашнього прем'єр- міністра, лідера урядової партії Японії, який керував конфе- ренцією, /американську делегацію очолював Мерфі, віцеміністер за- кордонних справ з часів Даллеса/, не зважаючи на дуже агресивні виступи лідерів НТС Поремського і Рара - наша резолюція на пле- нумі пройшла одноголосно.

Ми були і завжди будемо вірні нашим союзникам з АБН, без огляду на те, чи в даному моменті його членами є національні організації усіх уявлених Москвою і комунізмом народів, бо ми стоїмо за означену концепцію визволення України, яка не розрахо- вує на визволення чужими багнетами; вона має не тільки свій світ ідей, за який бореться, але й свій шлях визволення. Украї- на є революційною проблемою світу в аспектах ідейному, політич- ному, госполітичному і з огляду ваги людського революційного потенціалу.

Ми переносили поле змагу далеко поза межі України, чим ро- били справу незалежності України самозрозумілою, коли концент- рували атаку ворога, напр., на Ідель-Урал, чи Словацьчину, яких права на самостійність ми боронили, а при тому приготівляючи чергове поле бою - незалежність Сибіру. /В АБН-Кореспонденц публікується на цю тему наукова праця нашого прихильника, опра- цювана ним на нашу пропозицію, а яка була признана колумбійсь- ким університетом, як дипломна робота/. Для тих, які думають оптично, а не політично, ми перейшли з поазбучного укладу наро- дів в резолюціях - почерез резолюцію Конгресу ЗДА на видвигнен- ня України, як першої країни в списку народів.

Очевидно, не-один раз ми ризикували, напр., нам сугеровано зняти Ідель-Урал, Словацьчину, чи Туркестан, або Північний Кав- каз з проєктованої нами резолюції, заявляючи, що інші країни, з Україною на чолі, не будуть квестіоновані, але ми це відкидали і будемо відкидати. Це ми робимо не з причини якогось сентименту, а в великому пляні наступу на Росію. Її многі прихильники, за такої нашої постановки, найперше мусять доказувати, напр., "фіктивність" Туркестану, чим зразу мобілізують проти себе при- явних магомедан, заки доберуться до квестіонування права України на незалежність. А, зрештє, українці це не москалі, які зрад- жують союзників.

Систематичним розпляснуванням нам вдалося вже на двох конференціях в Азії і один раз в Гватемалі захистити справу незалежності Словацьчини, а тепер, вперше, в Азії також Хорва- тії, - отже наші вороги мусіли б найперше завалити усі перед- пілля, щоб прийти до квестіонування наших прав. Ставлення нами в Сайгоні також проблеми Куби у пов'язанні з російським імпері- ялізмом вказує, де є центр лиха, і підкреслює невузькість нашої постановки. Можливо, що прийде час, коли нам доведеться зводити бій ще за незалежність Сибіру, який поплечники Росії схочуть для неї зберегти. Це питання ще не було нами ставлене, а було

обходжене формулою "й інші уявлені народи"...

Наша тактика є різна на різних конференціях. Для прикладу: цього року в Сайгоні була предложена нашою делегацією більша кількість проєктів резолюцій до різних питань десант на китайський континент, перенесення визвольної війни на північну Корею, північний В'єтнам, вимога, щоби нав'язали дипломатичні взаємини з нац. Китаєм країни, які таких взаємин не мають, напр. Німеччина, різка критика політики США по відношенні до азійських країн і т.п., що приневолює учасників пригадуватися над лагіднішою формулюванням цих проєктів, чим ми вже окремо не інтересуємося, а зосереджуємо нашу увагу на проведенні для нас найважливішої резолюції про розподіл російської імперії. При такому ставленні наші противники мусять розсвистати свою увагу на різні комісії, не знаючи при якій нагоді вирине найнебезпечніше для них питання.

Генеральна лінія нашої зовнішньої політики оправдалася. На міжнародній арені залишилися ми, як речники концепції АБН, і тут і там захисники російської концепції. Поляки, зі своїм Інтермарієм, зникли вже давно з цієї арени. Принагідна приязність репрезентантів АЦЕН /організація лівих груп із сателітних країн/, оплачуваних зейт департаментом, лежить на лінії зберігання "єдиної невідомої". Є анахронізмом в термоядерній добі думати, що право на незалежність, напр., Польщі є безспірне, а України сумнівне; - це все належить до минулого. Загроз кордонами 1939 р. є в основі обманом теж Польщі, бо ті, що мають всеснижуючу зброю, не мають в пляні оглядатися на ніякі морально-правні зобов'язання. Бій є далеко глибший: йдеться бо про перемогу національно-державної ідеї взагалі, або того чи іншого покрову світового уряду тиранів. Так стоїть сьогодні проблема. І в тому історичному перекрою треба бачити розвиток світових подій.

Сила України, її перевага над Польщею, Мадярщиною і т.п. лежить якраз у тому, що вона видвигнула світового значення концепцію, як діаметрально протилежну російській. Варто відмітити, що коли український представник виступає тут і там, як як представник АБН, це не лише не применшує чи не приховує справи України, але підкреслює її провідну ідейно-політичну антиімперіялістичну роль; а втім, за такої постановки навіть неможливо квестіонувати прав України. І врешті, не у висліді міжнародних торгів Україна визволиться, але у консеквенції ідейної і політичної революції, яка збройною рукою завалить імперію і допоможе перемозі нових принципів взаємин між народами і людьми у світі. Хто вилучує Україну з великого фронту уявлених націй, той дочіпає її до чужого, нового, американського, чи іншого імперіяльного воза, хоча б не знати, якими псевдосамостійницькими фразами це приховував.

Очевидно, перед нами стоять ще величезні перепони у змагу на міжнародному форумі, але будьмо доброї думки, пам'ятаючи стару римську приповідку: "крапля вижолоблює камінь не тягарем, а тим, що часто паде".

Внутрішньо-український відтинок.

На відтинку нашої внутрішньої політики нам треба намагатися переключати на наші націоналістичні позиції, здоровішу частину низового членства згл.прихильників деяких українських політичних угруповань, пам'ятаючи, що деяка частина їх низового членства є збаламучена, чи неознайомена з нашою постановкою праці, нашими досягненнями, чи нашими всеукраїнськими соборницькими позиціями.

Зберігаючи нашу ініціативну поставу, нам треба заставляти інших включатися до загально-українських акцій в захист суверенності України проти російського імперіялізму, вимагати зірвання співпраці усіх українських політичних угруповань з АКВБ, в тому теж поодиноких українців, членів тих угруповань, щоб перед зовнішнім світом вони не компромітували української справи співпрацею з інституцією, яка не визнає права на незалежність України.

Співпрацю з антисамостійницькими силами Заходу мусимо якнайрішучіше засуджувати і тех тиском на низи даних партій намагатися довести до зірвання співпраці з АКВБ.

Намагання тих, чи інших угрупувань - членів УНРади - співпрацювати, чи координувати з нами свою діяльність на зовнішньому відтинку, сидючи на двох стільцях, є не до переведення. Членство в УНРаді внеможлививляє одночасне узгоднювання діяльності на міжнародному відтинку з ЗЧ ОУН, бо наша зовнішно-політична концепція є іншою від УНРади, яку ми поборюємо за її опортунізм супроти АКВБ і супроти протисамостійницьких американських кіл взагалі. Не можна координувати водночас членам УНРади своєї діяльності на міжнародному відтинку в рямцях УНРади і з революційною Організацією, яка є поза УНРадою, бо тут ідеться про дві не до погодження зовнішно-політичні концепції. Беручи формально справу, не поодинокі члени УНРади можуть узгоджувати з нами свою діяльність, але УНРада як цілість, згл. Паризький Бльок з АЕН, що в обох випадках є неможливе, бо змістово ми інакше ставимо українську справу, як УНРада, а зисву АЕН інакше ставить справу визволення поневолених націй, як Паризький Бльок.

Натомість є реальним від випадку до випадку складати спільні заяви усіх українських політичних угрупувань в справах, в яких є можливе узгодження, напр., проти голоду в Україні, російського колоніалізму, чи русифікаційної політики в школах, концтаборів, проти НТС і т.п. Це є на тепер єдині можливості спільних виступів назовні українського політичного світу.

ВЕТНАМСЬКІ ПОДІЇ

Перемога над большевизмом без атомової війни можлива тоді, коли буде перенесена офенсивна визвольна війна на країни окуповані Москвою, чи уярмлені комунізмом. Ці визвольні війни, тобто, національні революції, Захід мусить підтримати, бо большевизм є тех загрозою для нього. Азійські націоналісти-революціонери у Ветнамі /Діем/, в Кореї /Сігман Рі/, Національному Китаю /Чанг Кай-шек/, були і є свідомі того, що стратегією стримування не можна комунізму перемогти. Тому Чанг Кай-шек від років намагається переконати уряд ЗДА про необхідність десанту національно-китайських визвольних військ на суходіл, щоби тим чином дати вирішній поштовх національно-революційному зривові мас на континенті. Окрім цієї офенсивної, мілітарно-революційної стратегії націоналісти-революціонери Азії уважають, що лише мілітарні засоби є невистачаючі для перемоги над комунізмом. В основі повстанчої стратегії лежить ставка на всенародній зрив. Оце для цього необхідні глибокі і справедливі національно-політичні, соціальні і вирості з надер народної душі культурні ідеали. Вони мусять мобілізувати народ до боротьби. Суверенітет власної нації є найбільш рушійною силою в їхній боротьбі.

Ветнамська нація, яка ще вчора була колонією, є тимбільше вражливою на всякі спроби обмеження її державної незалежності. Президент Діем і репрезентований ним і деологічний і соціально-політичний рух уособлював всі згадані вгорі первні. Американський уряд не респектував суверенітету молодой, щойно визволеної, нації, втручаючися в її внутрішні справи. Американські воєнні дорадники призабули, що, помагаючи Ветнамові, вони воюють не за Ветнам, а за свободу Америки. 2.000 геройських жертв ветнамців в боротьбі з комунізмом місячно не можна зіставляти з долларовою допомогою. Воєнно-визвольна концепція Дієма не відповідала концепції стейт департаменту, яка не зміряє до знищення комунізму, а втримання його по-змосі в дотеперішніх кордонах. Цей двоподіл світу унагляднюють покрайні країни - Ветнам, Корея, Китай, Німеччина.

Певні американські кола є ворожо наставлені до самої ідеї суверенітету нації, маючи в пляні створити світовий протинаціо-

нальний уряд. Тому Дієм з його фанатичною обороною національно-державного суверенітету В'єтнаму не був їм сприйнятливий, так само, як антикомуніст і африканський націоналіст в Катанзі, Чомбе.

В джунглях В'єтнаму, як і в копальнях Катангі, йдеться і про нашу справу. Українські націоналісти стоять теж безкомпромісово за суверенітет української нації на українській землі, за офензивну, політичну і військово-повстанчу стратегію боротьби, за протиставлення комунізму власного світу ідей, що виростає з духовності і традиції власної, української нації. Українські націоналісти теж вважають, що боротьба України є водночас боротьбою за свободу Америки. Ми теж не просимо допомоги, але усвідомлюємо вільний світ, що, допомагаючи нам, допомагає сам собі. Наш ворог стоїть на передніцях Америки — в Кубі. Не президента Дієма зліквідовано, але великого удару завдано реалізованим націоналістами Азії концепції боротьби, яка стояла перед близькою перемогою. Це сталося на шкоду не тільки В'єтнаму, але і Америки і всьому антикомуністичного світу. Для України є це пересторога — вміти розрізнати приятелів, справжніх антикомуністів і оборонців національно-визвольної ідеї типу Фієнів з Американського Конгресу від літєплих антикомуністів типу Ростових зі стейт департаменту, для яких "Україна є традиційною частиною Росії".

ДО НАШИХ ЗАВДАНЬ НА КУЛЬТУРНО-НАУКОВОМУ ПОЛІ

інструктивний матеріал

Культурно-науковий відтинок лежить в сфері внутрішньо-української політики. Діяльність на цьому відтинку є не тільки корисною для нашого життя на чужині, але це має також вплив на розвиток культурно-наукового життя в Україні. Треба з приємністю ствердити, що ці ділянки розвиваються чимраз то краще. Але це нас не зовсім задовольняє. Культурно-наукову діяльність треба пронизувати нашим ідейним змістом. Ми повинні відкинути ці погляди, які кажуть, що науковець чи культурний діяч не може стати на фронті боротьби.

Першим нашим завданням на цих відтинках буде допровадити до створення асоціації української культури, яка об'єднувала б усі наші культурно-мистецькі сили, централізуючи і групуючи в собі дрібні товариства, яких є багато, зокрема на заокеанських теренах.

На всіх теренах треба змагати, щоб культурні установи мистецькі групи й товариства справді плекали високі культурні цінності і справжнє українське мистецтво та позбувалися халтурщини в своїй праці. Всякі з'їзди, академії, святкування, мистецькі виступи, концерти тощо, повинні проходити на високому рівні, щоб вони не були компромітуючими, і щоб не знеохочували доростаючу українську молодь, яка баючи духову вбогість, іде до чужих і там шукає чогось кращого й культурнішого.

Дуже часто наші громади не доцінюють вагу й значення українського діяча культури, науковця чи мистця, і не підтримують його морально й матеріально, а коли він іде до чужих за працею, щоб заробити на прожиття, тоді його осуджують і критикують. Ми повинні впливати на українські суспільно-громадські організації, установи й українське громадянство, підтримувати діячів української культури й науки, зокрема, як вони є ширими українцями і працюють для добра української культури й науки. Треба розглянути також еventуальні можливості нашої помочі посередньо і безпосередньо таким діячам.

Існування українських мистецьких товариств, ансамблів, груп у вільному світі є позитивним явищем, бо плекаючи українське мистецтво в усіх його формах, вони водночас показують іншим народам, яке багате українське мистецтво, й яка висока культура українського народу. Однак, треба змагати, щоб всі

їхні виступи, вистави були завжди на високому рівні, а тому було б корисно щоб в українському мистецькому світі ми мали також свій вплив у такій чи іншій формі.

Організація сприятиме в ріжний можливий спосіб творчій праці тим українським мистцям, і діячам культури, які змагають своєю творчою працею збагатити скарбницю української культури, й показати світові її багатство й велич, та стоять на самостійницьких позиціях, працюючи для України.

Завданням організацій, які стоять під нашими впливами, є впливати на молодих мистців, які дуже часто захоплюються декадентськими мистецькими течіями в такій мірі, що губляться в чужому світі, щоб вони не приємали з українським життям, і чулися зобов'язані до праці для свого народу. Головно йдеться тут про молодих людей, народжених на чужині і зі слабим національним вихованням.

Було б побажанням, щоб наступного року на всіх теренах відбулось врочисте відсвяткування 150-ліття з дня народження великого Кобзаря Тараса Г. Шевченка, а провідну ініціативу в тому виявили наші установи й організації. Було б теж корисно, щоб кожного року українська спільнота у вільному світі відзначувала врочисто якусь особливо важну річницю, чи роковини народження або смерті якогось визначного українського державного мужа, поета, письменника, чи науковця. Ініціаторами таких відзначень були б організації й установи, які є під нашими впливами, з очевидно відповідною пресою підготовкою.

В українському науковому житті у вільному світі ми повинні брати до уваги такі моменти:

- а/ вимирання старих висококваліфікованих науковців,
- б/ збільшування молодих наукових сил, однаке з мінусом у відношенні до українських гуманістичних наук,
- в/ поява солідних наукових видань,
- г/ корисний вклад української вільної науки в освідомлення Заходу про українську проблематику,
- г/ існування українських наукових установ.

До а/: Повоєнний період позначився відходом у вічність великого числа вискокваліфікованих українських науковців, які мали великий авторитет між своїми і чужими. Через це багато ділянок української вільної науки тепер прямо світить пусткою з браку відповідних фахових наукових сил. Багато українських науковців хворіє, або має по-важно підірване здоров'я. Правдива вільна українська наука зосереджується тепер у руках тих нечисленних старих ветеранів науки, й незначних молодих науковців, які посвятили себе працювати в користь української вільної науки.

До б/: Щороку читаємо в часописах, що закінчили свої студії молоді українці й українки й що прибувають молоді українські наукові сили. На жаль, це розминається в більшості з правдою. Бо ці молоді люди вибирають звичайно добре платні технічні професії, які насправді нічого не мають спільного з українською вільною наукою. Це професії лікарів, адвокатів, дентистів, фізиків, техніків, інженерів, тощо. Але дуже рідко зустрічаємо молоду людину, яка б студіювала гуманістичні науки, чи навіть політичні, журналістику або славістику. Таким чином зростають кадри технічних фахівців, яких в Україні теж багато, а натомість дальше гострий брак молодих наукових сил у гуманістичних науках.

До в/: Треба вітати появу солідних наукових праць, як напр., "Енциклопедії Українознавства", та інших праць, які дають поштовх українським вченим в Україні працювати також для збереження української науки і примушують комуністичний режим йти на поступки вченим і випускати теж окремі праці. Напр., "ЕУ" безумовно була поштовхом до видання "Української Радянської Енциклопедії".

Українські суспільно-громадські установи й організації не раз нагромаджують багато грошей, видаючи їх на не завжди дуже потрібні і конечні цілі, а замість того,

варто б змагати, щоб кожна установа зобов'язалась видати якусь працю українських наукових, чи політичних діячів.

До г/: Треба з приємністю ствердити, що українська вільна наука проробила велику роботу в напрямку освідмлювання Заходу про українське питання. Певні наукові праці, які опрскидували московські й польські твердження й докази, а вони звичайно всі були і є ворожо наставлені до України, - зробили такм своє. Індивідуальна праця, дебати, зустрічі наших науковців із чужоземними науковцями також не залишилися без сліду. Сьогодні вже можна зустріти в енциклопедіях, очевидно не в усіх, правдиве насвітлення й правдиву інформацію про Україну, український народ, його змагання, культуру, мову, тощо. Це вже величезний успіх у порівнанні до ситуації перед війною. Це сталось зусиллями в першу чергу Організації і всіх тих, які працювали для усвідомлення західного світу, а в тому числі важливу роль відіграла таки українська вільна наука.

До г/: Осередками української вільної науки є сьогодні Наукове Тсвариство ім. Т.Шевченка /НТШ/, Українська Вільна Академія Наук /УВАН/, Український Вільний Університет /УВУ/, Український Технічно-Господарський Інститут /УТГІ/, Український Технічний Інститут /УТІ/. Усім їм бракує фінансових засобів і молодих сил для підкріплення їхньої праці. В можливо кращому положенні є УВУ, який одержує деяку фінансову підтримку від зах.німецького уряду. Український Технічний Інститут в ЗДА одержав нещодавно право видавати дипломи нарівні американських коледжів.

Наша діяльність в науковому секторі повинна б проходити по такій лінії:

- а/ Скріплення наших впливів у вищезгаданих українських наукових осередках. Тепер наші позиції в тих осередках дуже слабкі. Треба б розглянути, які є можливості скріплювання наших позицій у них, і відповідно діяти в тому напрямку.
- б/ Ставлення постійного наголосу про потребу гуманістичних студій і праця серед українського студентства в тій справі.
- в/ Наше ближче заінтересування студентськими організаціями, скріплення ТУСМ-у, й наших впливів в студентських організаціях. Цей сектор використовують наші політичні противники, а тому наша сторона є в ньому доволі слаба.
- г/ Розглянення можливостей знайдення стипендій для висилки здібних молодих людей-студентів на студії тих наук, які головню стали б нам корисними в нашій праці, себто політично-дипломатичних, журналістики, військовознавства. Ми повинні здавати собі справу, що в нашій праці мусимо мати підкріплення людьми з потрібною освітою і знанням. Такі люди нам необхідні в нашій внутрішній і зовнішній праці, а також для військових справ. Тому конечно, щоб ЗЧ ООН мали свій стипендійний фонд, щоб можна було вивчити й вишколити бодай кілька молодих сил для праці в Організації.
- г/ Поширення наших впливів на українців-науковців, які не охоплені політично, зокрема, якщо йдеться про молодих adeptів науки на північно-американському континенті, які могли б стати корисними для нашої зовнішньої політики, при вмілому підході до них і працею над ними. Це делікатна й складна праця, одначе вона оплатиться, якщо ми здобудемо собі приятелів із цих молодих людей, і вони хотітимуть працювати для української національної справи.
- д/ Здобування Прихильників українській визвольній політиці між чужинецькими вченими, шляхом зв'язків, контактів, зустрічей, висилання літератури й т.п.

е/ Розглянення можливостей здобуття фондів на видачу поважних наукових праць про Україну й українську проблематику. Напр., було б дуже корисно видати Історію України в французькій, німецькій та еспанській мовах. В цій останній історію можна поширити на південно-американському континенті та в Іспанії. Очевидно, такі видання забрали б багато грошей, однак вони є потрібні у вільному світі. В тих же мовах треба б видати також і Історію Української Літератури. Треба б застановитися, які установи й організації змогли б субсидіювати підготовку і видання та в який спосіб можна б такі видання здійснювати.

Для планового ведення нашої праці в ділянках культурно-наукової політики потрібно мати в ЗЧ ОУН окрему Референтуру Культурно-Освітніх Справ. Ця референтура завідувала б такими ділянками:

1. Науковий сектор, /наукові установи, науковці/,
2. Шкільництво, /українські і чужі школи/,
3. Студентський відтинок, /студентські організації/,
4. Культурні справи, /мистецтво/.

Вона мала б унапрямувати діяльність і впливати на українські організації, установи товариства, наукові інституції, по лінії нашого планування й наших настанов, а працю в кожній вище згаданій ділянці відповідав би дотичний відділ референтури. На всіх теренах у Теренових Проводах знову ж були б культурно-освітні референти, які б займалися наміченою працею, а якщо існують можливості і є відповідні сили своїх працівників, які б завідували окремими ділянками.

Зокрема такі референтури потрібно створити на терені ЗДА, Канади, але загально було б прискбно, щоб вони були по всіх теренах, де є більша організаційна сітка, й більше скупчення українців, та розвинене українське життя.

Ми мусимо присвятити питанням і проблемам культурно-наукової політики більшу увагу, як це ми робили дотепер. В такій чи іншій мірі ми маємо вплив на розвиток і процеси українського життя, до нашого голосу й становища прислуховуються, й звернувши більшу увагу на культурно-науковий фронт ми зможемо зробити багато корисного для нашої справи, а водночас і підкріпити наш авторитет, як революційної організації, яка турбується всіми проблемами й справами українського життя й має державницький підхід у своєму плануванні.

Культурно-науковий фронт українського життя у вільному світі є дуже важливий і помічний у нашій визвольній політиці.

Цього фронту ми не сміємо ні в якому випадку занедбувати, або ставити його поза рамки нашої діяльності й нашого заінтересування.

----- :

БОЛТОН У 20-ЛІТТЯ АБН

Щоб відмітити двадцяту річницю створення АБН /Антибольшевицького Б'юро Народів/, заходами місцевого комітету в Болтоні, зложеного з українців і балтійських представників, було zorganizоване 15.XII. 1963 р., в Сіті Гол, Болтон, величаве свято. В ньому взяли участь українці і балтійці з Болтону і околиці, разом біля тисячі прихвників.

Свято відкрив лотиш п. Померс, а проводив голова англо-українського товариства в Болтоні п. Ванстон. На свято прибули з ЦК. АБН і промовляли - голова ЦК д. Ярослав Стецько і редактор АБН-Кореспонденц подр. Слава Стецько. Від імені АБН на Велику Британію промовляв хорват др. Андрія Іліч. Учасники прийняли одногласно резолюцію запропоновану п. Ванстоном. В цій резолюції

вимагається засудити Об'єднаними Націями російський колоніалізм в Україні і інших уявлених країнах, перестерігається Захід перед наслідками політики коекзистенції і підтримки тітоїзму, а теж вимагається всебічної допомоги для революційно-визвольної боротьби України і інших поневолених народів.

В мистецькій частині виступали з успіхом український хор "Гомін", литовські і лотиські хори, як теж хорватський піаніст.

Треба відмітити, що наш місцевий актив виявив велике політичне вироблення і такт у влаштуванні цієї міжнародної імпрези, що було підкреслене теж численними приязними англіїцями.

----- : -----

Від Редакції Бюлетеня.

Оцим числом закінчуємо перший рік регулярної появи Бюлетеня Теренового Проводу ОУН, який до того часу видавано неперіодично. На зміст Бюлетеня склалися статті, в яких наświetлювано різні проблеми і завдання ОУН та подавано напрямні їх розв'язки. Крім повищого у Бюлетені віднотовувано важливіші події у нашому організаційному житті.

Висилаючи Бюлетень безпосередньо до рук усіх провідних членів ОУН, починаючи від Звенючих, надіємось, що він став необхідним лучником між Тереновим Проводом і всіми членами Організації нашого терену та корисним унапрямлЮчим чинником у нашій діяльності, а тим самим сповнив своє призначення.

Маючи повище на увазі, Т.П. буде й надаліше продовжувати видавати регулярно, що два місяці, Бюлетень під умовою, що на це будуть зорганізовані потрібні фонди. В практиці показалося, що запланований рік тому 8-сторінковий Бюлетень є замалий і що потрібно було збільшувати кожного разу його об'єм до 12 чи 14 сторінок. Пересічно кошт матеріялу /папір, матриці, і фарба/ і поштова оплата, без праці, виносить одного шилінга за примірник. Тому ми є змушені піднести ціну, почавши з першим числом 1964 р., до одного шилінга за примірник, або шість шилінгів річно.

Просимо також вирівнати залежності за Бюлетень за 1963 р. всіх тих Друзів, які ще цього не зробили.

----- : -----